

Iktatószám	Budapestre vonatkozó újságcikkek			Osztályozás	351.74	
	Szerző	Gs.			Hely	351.745
	Cím	Csirkefogó gyere a rendőrségre!...			Idő	"1913"
	Forrás	Népszava			Személy	
	Bp.	1913	1/11	(Köt. v. füz.)	Oldalsz.	Helyszám
	(Hely)	(Idő)				

Csirkefogó, gyere a rendőrségre!...

A főváros külső részén, egyik forgalmas utcán visz az utam. Kora délután volt. Sok ember nyüzsgött mindenfelé. Amint megyek, egy dudolható emberen akad meg a szemem. Előtem ballag csöndesen. Nem részeg, nem lármás, még csak nem is hangos: csak jókedvű, de az is inkább befelé, mint kifelé.

Boldog ember, — gondoltam magamban — ennek tán nincs annyi gondja-baja, mint nekem és velem együtt sok embertársamnak.

Követem egy darabig. Egyszerre hirtelen megáll. Odanézek és mintha az égből pottyant volna le, egy rendőr áll a kedélyes ember előtt. Erdes hangon rárivall:

— Talán csöndben menne az utcán! Mit ordít?!

— Bocsanat, — szól az ember meglepődötten — nem ordítottam, nem szoktam ordítani.

— Fogja be a pofáját, mert rögtön bekísérem!

— Nincs joga ahhoz, hogy gorombáskodjék velem; arra pedig, hogy bekísérjen, nem adtam okot.

A rendőrt ez a világos beszéd annyira megzavarta és dühbe gurította, hogy öklével nagyot vágott az előtte álló ember mellére. Az megtántorodott, mire a rendőr két kézzel kapott utána és miután alaposan megmarkolta a ruháját, kegyetlenül megrázta:

— Csirkefogó, gazember, gyere csak a kapitányságra!

Erre a megtámadott ember is kijött a sodrából és minden erejével szabódott a bekísérés ellen.

Egy darabig tülekedtek és kölcsönösen húzták-vonták egymást. Nagy tömeg verődött össze, amely azonban semleges maradt. Itt-ott hallatszott ugyan egy-egy hang: Gyalázat! Disznóság! Tarthatatlan, amit a rendőrség csinál!

A rendőr esdeklő tekintetet vetett a tömeg felé. De senki sem mozdult. Végre is egy másik rendőr került elő valahonnan és társának segítségére sietett.

Most már ketten estek neki az ártatlan embernek és mintán a kezeit alaposan össze-vissza csavargatták, megkötözték. Így vezették, azaz inkább vonzolták végig az utcán a kapitányságra.

Hogy odabent aztán mi történt a szegény emberrel, azt csak a rendőrség tudja. A rendőrség ugyanis csak abban az esetben nyilatkozik, ha az áldozat „öngyilkos” lesz.

*

Amikor egy óra múltán az előbbi utcán visszafelé vitt az utam, a rendnek éber őre már ismét ott állt a helyén. Megszokott bamba tekintettel meredt maga elé. Merengéséből egy női hang riasztotta föl:

— Biztos ur, jöjjön csak, egy ember összeesett itt a mellékutcában. Az emberek már bevitték egy kapu alá.

— Mi lelte, talán részeg?

— Nem tudom, nem részeg.

Lomha léptekkel elindult a rendőr a nő után. A kapu alatt egy ember feküdt. A melle zihált, a szája tajtékzott. A rendőr értelmes arcot szeretni vágni. Végigné az emberen és kimondja a szentenciát:

— Szív baja van neki. Nem köll ide se mentő, se orvos. Csak hagyják itt, majd jobban lesz magától és hazamén.

Ezzel sarkonfordult és visszasompolygott oda, ahonnan az előbb elhitták. A kíváncsi tömeg szótlanul nézett a rendőr után. Egy darabig még ott álldogáltak a szegény ember körül, azután elszéledtek.

— Szív bajos, majd jobban lesz magától, — ismételték a rendőr szavait... Gs.